

l'ordre fins al 2015 per qüestions administratives), i una vintena des que es va iniciar la lluita ciutadana perquè deixessin de funcionar les instal·lacions (inaugurades l'any 2000), la preocupació actual és que el buidatge dels dos milions de tones de residus que hi ha es faci amb plenes garanties per als veïns de la zona. Ara ja no serveix de res mirar enrere i pensar si es podria haver fet així o aixà, però sí que es pot tenir en compte l'experiència, a manera d'avís per a navegants.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

El Camí Natural del Fluvià, una nova via verda | Representants de la comarca de la Garrotxa, concretament el president del Consell Comarcal, així com el president del Consorci de les Vies Verdes de Girona, acompanyats del subdelegat del Govern a Girona, han presentat el projecte del Camí Natural del Fluvià a la subdirectora del ram, que depèn del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació. El projecte lliurat, que està en una fase de concreció avançada, té per objectiu fer una via verda nova entre comarques, que connecti la Garrotxa i el Pla de l'Estany i, a més, formar un tram del futur recorregut de l'Eix Subpirenaic que impulsa la Subdirecció General. Van tenir una bona sintonia amb els polítics de Madrid, que veuen amb bons ulls aquest camí natural.

>> El Fluvià quan passa per la Garrotxa.

(Foto: QUIM ROCA)

Premi Indústria 4.0 per al projecte del respirador Garrotxa | Des de fa cinc anys, les associacions i els col·legis professionals d'enginyers de Cata-

lunya, a través de la Comissió Indústria 4.0, atorguen el Premi Indústria 4.0, que reconeix la contribució de les empreses que duen a terme iniciatives i projectes innovadors en aquest àmbit d'una forma pionera. En aquesta edició, i atesa l'excepcionalitat del moment a causa de la COVID-19, s'ha acordat transformar el premi en un reconeixement a la iniciativa de posar tots els coneixements al servei de la comunitat. Així, han premiat un seguit de projectes que s'han creat des de l'entorn tecnològic i industrial per ajudar a pal·liar els gravíssims problemes que la malaltia ha provocat als infectats. Majoritàriament, s'han reconegut els projectes de respiradors que diverses empreses i particulars han sabut crear al país, com és el cas del Garrotxa, un respirador apte per a totes les fases de la intubació. Té un control electrònic que detecta i reacciona si el pacient recupera la respiració. És una iniciativa que va sorgir conjuntament entre l'empresa alimentària garrotxina Noel i el Servei d'Anestèsia de l'Hospital d'Olot. Tot un model de bona gestió i eficàcia.

Encara hi ha un poble sense aigua | Sant Iscle de Colltort és un antic poble rural actualment agregat al de Sant Feliu de Pallerols. Hi ha masies amb granges avícoles, però també cases de colònies i turisme rural que s'havien d'espavilar per tenir aigua, en uns casos gràcies a pous, en altres mitjançant cisternes, però tot plegat considerablement deficient. Els pocs habitants que té (un 10 % de la població del municipi) podran gaudir finalment d'una reivindicació històrica: tenir una xarxa d'aigua potable. Inicialment s'ha fet el pou per a l'aigua, que és una primera fase. La segona, que serà quan ragi l'aigua per l'aixeta, diuen que començarà ben aviat. Tot això en el segle XXI a Europa.

EL GIRONÈS

Text i foto > DANI VIVERN

A l'estiu, tot virus viu | Les línies *isovíriques* —permeteu-me el neologisme— han marcat un estiu de mal entendre per als contemporanis i de mal explicar a les generacions futures, si n'hi ha. Més que pel virus, la gent

pateix per l'ensulsiada econòmica i laboral, tant per l'actual com per la previsiblement més greu que ens espera. Locals comercials tancats en ple cor de Girona donen una imatge de tristor que no augura res de bo, mentre els restaurants i bars —els que queden— fan una viu-viu que no s'adiu amb allò que diuen de les cuques en època estival.

Per sort, el bon temps ha pal·liat en certa manera la tristor del confinament primaveral. El consum quotidià i gairebé ritual a les terrasses dels bars —mal sigui per oblidar una estona la mascareta— i l'increment de productes culturals de maneig individual —llibres, vídeos, música— han substituït l'assistència a espectacles teatrals o musicals i les visites massives de turistes als museus. Per cert: molt reeixida, l'exposició sobre els cinquanta anys de l'expedició Apollo 11 a la Lluna, visitable tot l'estiu a la Fontana d'Or.

No sabem quina sensació tenen ara aquells que no volien turisme al Barri Vell i que ho proclamaven amb pancartes. Si una cosa bona ha tingut la COVID-19 ha estat, a part d'unes setmanes de silenci, calma i introspecció que alguns enyoren, que hem après a valorar tot allò que tenim a prop. Potser això explica la pulsio creativa, d'autosuperació i de renovació experimentada per molta gent i per les entitats de què formen part. Així, per exemple, el Club de Bàsquet Bescanó i el Club Esportiu Bescanó de futbol han pujat a Primera Catalana Masculina. Felicitats!

Fent el Salt | Les alegries estiuenques s'han concretat en festes majors de petit format en la majoria de pobles, on s'ha fet el que s'ha pogut. Menys alegries, però, ha tingut la ciutat de Girona, on s'han congriat uns quants maldecaps polítics i socials. De l'Ajuntament ha saltat gent de pes: Isabel Muradàs, per motius personals, i Carles Ribas, per motius del personal, recentment una ica esvalotat per desavinences internes. Tot plegat, una llàstima, ara que hi ha projectes importants finalment desencallats, com el futur Hospital Josep Trueta, que finalment ha trobat lloc a Salt. La fórmula no ha estat del gust de tothom, però cal reconèixer que la unificació dels serveis sanitaris serà molt avantatjosa per a la Regió Sanitària de Girona: cal tenir present que no parlem d'un simple hospital més gran i modern, sinó també dels ser-

veis i entitats d'investigació i docència mèdica que podrà albergar. A més, la creació d'un nou CAP al sector nord de la ciutat permetrà no deixar desamparada sanitàriament aquella àrea.

Ni amb fum de sabatots | Això sí: treure uns ocupes d'una dependència dels Serveis Territorials de Cultura, que emprenen tot el barri i se salten les normes més elementals de convivència i higiene sota la mirada resignada de l'autoritat —més ocupada a *emmascarar* ciutadans en llocs on no passa ningú— sembla un treball força més hercúli. No hi ha manera de treure'ls d'allà ni amb fum de sabatots, com deia la meua àvia Lola. Coneixent la professionalitat i el caràcter decidit i pragmàtic de Carme Renedo, responsable de l'entitat, caldrà deduir que deu haver ensopegat amb algun «protocol» d'aquests tan apreciats pels polítics que no fan ni deixen fer.

>> El Parc Hospitalari Martí i Julià, a Salt, acollirà el nou Hospital Josep Trueta.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Guspies | Ara que l'emèrit ha fet un *houdini* esperpèntic (per cert, quan creieu que un modern Valle-Inclán escriurà el nou *Ruedo ibérico?*), a Ba-

nyoles ha arribat el príncep, el príncep dels poetes, amb l'Any Carner. En el sonet «Una guspira» (un altre per cert: ja que el CIS no pregunta pel futur de la monarquia, trobeu que seria oportú saber quanta gent diu *guspira* en lloc de *xispa?*) descriu uns sentiments que semblen profètics del moment que vivim: «Quan ma vida semblava més retuda | ixes, alegre, de la fosca humil | a veure el món, que ton esclat transmuda; || per tu recobren pietat perduda | la rosa nova, la cançó d'abril; | poses, lleuger, per ta dansa muda, | ulls d'esperança en cada cosa vil». Doncs això. Una guspira de cultura ha il·luminat la nova normalitat pladestanyenca. Dins el marc del festival La Fresca i al claustre del monestir, Jaume Coll, Salvador Oliva i J. N. Santaaulàlia varen oferir tres conferències sobre el poeta. També en el mateix festival es va celebrar el primer dels actes de l'Any Perucho, amb lectures dramatitzades. Amb el festival La Fresca, l'Ajuntament ha aplegat diverses activitats (exposicions, visites guiades, conferències, música, arts escèniques) a diferents espais banyolins, amb un èxit de públic notable. Una guspira prèvia va ser la proposta de l'Hostal Càntut, a Can Selvatà de Cornellà del Terri, on varen actuar Germà Negre, Carles Belda i Joan Garriga, i Roba Estesa. La gent de Càntut continua treballant amb gràcia i rigor, i obté un seguiment agraït per part de molta gent, cantaire o no. També a Cornellà del Terri s'ha celebrat una altra edició de Dim-arts: quatre concerts presentats amb aquestes paraules: «Enguany, amb un fort caràcter feminista, ja que totes les actuacions musicals aniran a càrrec de dones o de grups en què una dona té un paper predominant». La nova normalitat també té una cara fosca, concentrada en les imatges que han aparegut d'uns policies locals banyolins detinent una persona de color: racisme? S'està investigant, però en té tota la pinta. El que no sabem si s'investiga és la destrucció potinera de patrimoni (una mina d'aigua del segle XVII). Segur, però, que estarà ben guardat el fons del cronista Anton Maria Rigau, cedit a l'Arxiu Municipal.

>> Taula rodona amb motiu de l'Any Carner al claustre del monestir de Banyoles.

(Foto: AJUNTAMENT DE BANYOLES)

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

L'Esparra: l'església enrunada | L'església de Sant Martí de l'Esparra (Riudarenes) ja es va documentar l'any 1169 i, en aquell temps, depenia del monestir de Sant Pere Cercada. Els anys, el temps i les pluges han estat ben perjudicials per a aquest temple, que ja s'havia hagut de reforçar amb tirants en algunes parets. Degut a les tempestes del Gloria es va produir, fa uns mesos, l'esfondrament del campanar, que, per sort, va caure cap a l'interior, però amb el pes es va emportar una part de la volta de la nau i va deixar gairebé a la intempèrie algun altar important, com el que conté el retaule pintat per l'artista gironí Narcís Comadira. L'escàs nombre d'habitants de la contrada i el fet que només s'hi fessin celebracions litúrgiques durant les festes patronals fan témer que la reconstrucció de l'edifici caigut, amb sort, vagi per llarg.

>> L'església de l'Esparra, malmesa pel temporal Gloria.

Lloret: un nou Sesmond | Ha aparegut el número 19 de la revista *Sesmond*, de l'Arxiu Municipal de Lloret. A part de les seccions habituals, inclou un editorial signat per Fina Solà Gasset sobre la necessitat de preservar tota la documentació que genera la pràctica esportiva, i una sèrie d'articles excel·lents. Un d'aquests comenta el fons Riera-Garriga incorporat a l'arxiu, i fa història d'aquesta família, que empalma les arrels lloretenques i les dels primers visitants estrangers, amb un lligam directe amb cases importants de la fotografia, com ara Infonol, Agfa i Gevaert. Montserrat Sala i David Barba donen a conèixer la història dels creadors lloretencs del rom Matusalem, una pàgina més de la història dels *americanos*. Roser Sala parla d'un